

| SSL64 | 13.02.2016 | ISSN 2408 0055
Ήρθε Γράμμα στο Σχολείο
Παγκόσμια Ημέρα
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
13 Φεβρουαρίου 2016

Το συγκεκριμένο γραμματόσημο εκδόθηκε το 2009 και απεικονίζει την Αλίκη Βουγιουκλάκη. Ποιούς άλλους ηθοποιούς της Εποχής της γνωρίζεις; Ποιος/α είναι ο αγαπημένος/η σου ηθοποιός;

Παγκόσμια Ημέρα ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Επιστολή προς την Εκπαιδευτική και Μαθητική Κοινότητα

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ 2016

Σήμερα 13 Φεβρουαρίου, που γιορτάζεται η παγκόσμια μέρα του, ο κινηματογράφος βρίσκεται στο πιο κρίσιμο σταυροδρόμι της μακρόχρονης ιστορίας του.

Δυο μήνες πριν, και συγκεκριμένα στις 28 Δεκεμβρίου, ο κινηματογράφος γιόρτασε τα 120α γενέθλιά του. Γιατί ήταν στις 28 Δεκεμβρίου του 1895 που οι αδελφοί Λυμιέρ οργάνωσαν την πρώτη κινηματογραφική προβολή με εισιτήριο στο Παρίσι. Κι αυτή θεωρείται η γενέθλια πράξη του.

Αλλά αυτή η επέτειος συνέπεσε με ένα άλλο μεγάλος γεγονός που σηματοδοτεί το τέλος μιας ολόκληρης εποχής και το ξεκίνημα μιας καινούργιας. Οι μεγάλες εταιρίες παραγωγής αποφάσισαν να σταματήσουν ολοκληρωτικά από το 2015 τη διανομή των κινηματογραφικών ταινιών σε φιλμ. Τώρα οι ταινίες σε όλο τον κόσμο προβάλλονται ψηφιακά. Παλιά, μια ταινία μεγάλου μήκους χρειαζόνταν 3.000 μέτρα φιλμ που είχε βάρος 40-45 κιλά. Και για την προβολή της χρειαζόνταν ένας εξειδικευμένος τεχνίτης. Τώρα αρκεί ένας μικρός σκληρός δίσκος και ένας απλός χειριστής υπολογιστή.

Αυτή η εξέλιξη χαροποίησε πολλούς αλλά ανησύχησε και πολλούς άλλους, όπως συμβαίνει πάντα στα μεγάλα άλματα. **Κι η ανησυχία επικεντρώνεται στο ερώτημα αν ο κινηματογράφος θα παραμείνει αυτή η μεγάλη τέχνη που συγκινεί και ενθουσιάζει τα πλήθη σε όλο τον πλανήτη ή θα συρρικνωθεί.**

Γιατί ο κινηματογράφος δεν είναι μόνο οι ταινίες, οι μεγάλοι σκηνοθέτες, οι λαμπροί ηθοποιοί, τα όμορφα ντεκόρ και τα εντυπωσιακά εφέ. Ο κινηματογράφος είναι και η κινηματογραφική αίθουσα, τα σινεμά όπως τα λέμε, χειμερινά ή θερινά. Τους ειδικούς χώρους που η ταινία συναντά το κοινό της, εκεί που ζωντανεύει και αποκτά υπόσταση.

Εκεί δηλαδή που ο κινηματογράφος γίνεται κοινωνική πράξη. Αυτή η σκοτεινή αίθουσα με το δημιουργικό πανί που μας κάνει όλους μαζί να συγκινούμαστε, να αγωνιούμε, να

ενθουσιαζόμαστε και να ονειρευόμαστε. Θα διατηρήσει αυτή την κοινωνική του διάσταση ή θα κλειστεί ακόμα περισσότερο στις μικρές οθόνες των τηλεοράσεων, των υπολογιστών ή των εξελιγμένων τηλεφώνων ενώ οι κινηματογραφικές αίθουσες θα συνεχίσουν να συρρικνώνονται;

Τα χρόνια που έρχονται θα το δείξουν.

Αυτή τη μέρα όμως, που είναι ταυτόχρονα και παγκόσμια μέρα του ραδιοφώνου, δεν πρέπει να ξεχνάμε τον μεγάλο γάλλο παιδαγωγό, τον δάσκαλο **Σελεστέν Φρενέ**. Είναι ο πρώτος που από το 1924 κιόλας έβαλε το ζήτημα της εισαγωγής στο σχολείο των νέων τεχνολογιών που στην εποχή του ήταν το τυπογραφείο, ο κινηματογράφος, το ραδιόφωνο. Και έβλεπε αυτά τα μέσα όχι σαν βοηθητικά εργαλεία της εκπαιδευτικής διαδικασίας στα χέρια του δασκάλου αλλά σαν μέσα δημιουργικής έκφρασης των ίδιων των μαθητών.

Εργαλεία μέσα από τα οποία οι μαθητές μπορούν να σπάσουν τους περιορισμένους ορίζοντες του μικρού σχολείου, να επικοινωνήσουν με παιδιά απ όλο τον κόσμο, να ανοίξουν τους ορίζοντες της γνώσης – τη γνώση που έρχεται από το παρελθόν αλλά και από τον διαρκώς αναπτυσσόμενο κόσμο γύρω μας. Μια διαδικασία μέσα από την οποία το παιδί γίνεται ενεργό μέλος της κοινωνίας, γίνεται Πολίτης.

Αν ο Φρενέ ζούσε σήμερα θα ήταν ενθουσιασμένος. Η ψηφιακή τεχνολογία και το διαδίκτυο έχουν πολλαπλασιάσει σε αφάνταστο βαθμό τις δυνατότητες επικοινωνίας αλλά και δημιουργίας. Όλοι ξέρουμε ότι ένα smartphone μπορεί να είναι ταυτόχρονα κάμερα, εργαλείο για μοντάζ αλλά και προβολής κινούμενων εικόνων με αποδέκτες εκατομμύρια θεατές αν αναρτηθούν στο διαδίκτυο.

Αλλά δεν αρκεί η γνώση της τεχνολογίας για να παράγεις ένα οπτικοακουστικό έργο που ξεφεύγει από τα πλαίσια μιας απλής καταγραφής. Όπως δεν αρκεί και η γνώση της γραφής για να δημιουργηθεί ένα αξιόλογο λογοτεχνικό έργο. Έτσι και στον κινηματογράφο. Πέρα από την τεχνική χρειάζεται η επιστράτευση της ευαισθησίας, της φαντασίας και της αισθητικής.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο κινηματογράφος είναι Τέχνη. Είναι Ποίηση.

Το να κατακτήσουμε αυτή την ουσιαστική διάσταση του κινηματογράφου είναι μια σύνθετη διαδικασία. Περιλαμβάνει εκπαίδευση και πράξη. Αυτή τη διαδικασία έχουμε σαν στόχο να προωθήσουμε μέσα από τη λειτουργία δυο θεσμών στην Ελλάδα:

- **Του Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου για Παιδιά και Νέους**, που προβάλλει στη μεγάλη οθόνη και γνωρίζει στο νεανικό κοινό της Ελλάδας τις πιο ποιοτικές ταινίες για παιδιά και νέους απ όλο τον κόσμο που έχουν δημιουργήσει οι επαγγελματίες του κινηματογράφου.

- 3
- Την **Camera Zizanio** που προβάλλει τις νεανικές δημιουργίες από όλη την Ευρώπη και τον κόσμο και φέρνει κοντά τα παιδιά από διαφορετικές χώρες σε έναν ζωντανό δημιουργικό διάλογο.

Μέσα από αυτήν την πράξη η μεγάλη τέχνη του κινηματογράφου μένει ζωντανή κι η νέα τεχνολογία από ένα απλό μέσο γίνεται εργαλείο ανάπτυξης όλης της κοινωνίας.

Νίκος Θεοδοσίου

Σκηνοθέτης- Συγγραφέας, Καλλιτεχνικός Διευθυντής της Camera Zizanio

Σημείωση: Με αφορμή τα 120 χρόνια του κινηματογράφου και τη μεγάλη καμπή στην οποία βρίσκεται έφτιαξα μια μικρή ταινία, μια νοσταλγική καταγραφή των χρόνων του παλιού σινεμά. Μπορείτε να την δείτε εδώ <https://youtu.be/NMP5ttq6vJA>

Επιμέλεια –Σύνταξη:Καβαζίδου Η. Ελένη
|Υπεύθυνη Σχολικών Δραστηριοτήτων Π/θμιας Εκπ/σης Χανίων